

allerede erhvervet Ret til i et Vandløb, i hvilket han ikke er eneberegtiget til at fiske, at anbringe Indretninger for Fiskefangst (Alekister, Lægegaarde, Ørredtæner o. A.), der ikke lade et saadant Rum som ovenanført aabent for Fiskenes Gang op og ned, skal han fra Lørdag Aften Kl. 7 til Søndag Aften Kl. 7 holde samme aabne, hvis de ere saftstaaende, eller optage dem, hvis de bestaa af løst Redskab. Naar dette nu var en Bestemmelse, som var i selve Fiskeriets Interesse eller i en i Forbindelse med Fiskeriet staaende Interesse, saa var det jo muligt, at den kunde anbefales, men det forekommer mig ikke at være saaledes. Forholdet er jo dette, at der i et vist af de her omspurgte Vandløb er forskjellige Fiskeriberettigede, hvoraf En — som det hedder — har erhvervet Ret til at anbringe sine Redskaber saaledes, at de spærre hele Vandet, og, dersom Loven ikke udkommer, er Forholdet fremdeles dette, at de andre Fiskeriberettigede maa finde sig i, at denne ene Mand udøver denne erhvervede Ret i hele dens Udstrækning. Det forekommer mig nu misligt at gjøre en Indskrænkning i den erhvervede Ret, ikke til Fordel for Fiskeriet i Almindelighed, men til Fordel for de andre Fiskeriberettigede, for at de kunne faae nogle flere Fisk. Jeg ser ikke rettere, end at denne Bestemmelse i Virkeligheden er at tage fra den ene, nemlig den, der har den erhvervede Ret, og lægge til den Anden, som er under de Raar, at han hidtil har maattet finde sig i den af den Anden erhvervede Ret. Jeg ser ikke, at Bestemmelsen kan forstaas anderledes; men det er jo muligt, at jeg har misforstaaet den. — Jeg skal tillade mig at henpege paa et andet Punkt, hvor jeg heller ikke tror, at der er taget fornødent Hensyn til, om man vil, et retlig bestaaende Forhold. Det er nemlig ved § 45. Som ærede Medlemmer ville se, indeholdes der her et Forbud, der træder i Kraft strax samtidigt med Lovens øvrige Bestemmelser, og som gaar ud paa blandt Andet, at man ikke maa udlede i de her omhandlede Vand Stoffer af en saadan Bessaffenhed og i en saadan Mængde, at Fiskeriet derved kan tilintetgjøres eller i væsentlig Grad skades. Hvis denne Bestemmelse blev givet saaledes, at det herefter skulde være forbudt i saadanne Anlag som de her ommeldte at anbringe Indretninger, der havde til Hensigt at udlede slige Stoffer, ser jeg ikke, at der kunde være noget Væsentligt at indvende derimod; det vilde være at stille Fiskeriet paa de paagældende Steder meget høit, men mod en saadan Opfattelse vilde der Intet kunne siges. Men her, mine Herrer, er Forholdet et andet. Lanken henledes her naturlig paa Kjøbstæderne. Som bekendt gaar et større Antal af de store Naløb gennem Kjøbstæderne; jeg behøver blot at gaa Sjællands Østkyst op, saa have vi Naer igjennem Kolbing, Veile, Horsens, Aarhus o. s. v. og overalt findes der der i ikke ringe Antal Fabriker, der drage Nytte af de gennemløbende Naer baade

ved at hente Stof derfra og ved at de Stoffer, man vil af med, gaa ud i dem. Forholdet vil altsaa være det, at en Fabrikant i en eller anden By har anbragt Rønder, hvorigjennem de Stoffer, som han vil af med, ledes ud i Naløbet. Disse Indretninger ville naturligvis i Reglen være anbragte efter Forhandling med det Offentlige. Han vil i Almindelighed have maattet henvende sig til Medicinalautoriteterne, til Politiet og andre Myndigheder for at sikre sig, at der ikke er Noget i Veien for, at han paa den Maade kan sætte sin Drift i Forbindelse med Naløbet. Det er altsaa disse Indretninger, som bestaa i det Dieblit, Løven udkommer, med Hensyn til hvilke de Fiskeberettigede kunne optræde med Fordring paa, at han skal staffe dem bort. Jeg tror, at det er et for stærkt Indgreb i de bestaaende Forhold, og jeg tror, at denne Paragraf er mislig; jeg tillader mig derfor ogsaa at anbefale det ærede Udvalg at tage den yderligere under Overveielse. Der er ingen Tvivl om, at det paa mange Punkter vil forstyrre hele Indretningen i Fabrikkerne; det, at kunne bortlede Stoffer, har jo for dem, om ikke samme, saa dog tilnærmelsesvis lige saa stor Betydning som det, at kunne hente Stoffer fra Naen. — Der er endvidere en tredje Bestemmelse, nemlig i § 47, hvor det ogsaa staar for mig som noget tvivlsomt, om man ikke gaar noget for vidt, men jeg skal indrømme, at denne Bestemmelse har ganske vist langt Mindre imod sig end de to andre, jeg har tilladt mig at berøre. Det er nemlig den Bestemmelse, at det i Regulatorerne skal kunne bestemmes, at „de endvidere skulle gjælde indtil 100 Favne udenfor Vandløbets Udlob i Stranden.“ Her staa vi ganske vist ikke mellem to private Parter, hvoraf den ene har en Ret indtil Strandens Begyndelse, og den anden en Ret fra Naens Øphør, saa for saa vidt er der jo nogen Forskjel; men vi have her en privat Ret i Naløbet lige over for den almindelige Udgang til Fiskeri uden for Naløbet, og skænter da fra det Almene til den enkelte Private. Det forekommer mig noget tvivlsomt, om det er rigtigt, men jeg skal gjerne indrømme, at denne Bestemmelse ingenlunde kan stilles ved Siden af de to andre Bestemmelser, nemlig § 44 2det Stykke og § 45, med hvilke jeg har beskæftiget mig. — Svad det 3die og sidste Affnit angaar, skal jeg ikke trætte det ærede Thing med vidtløftige Bemærkninger. Jeg skal kun ganske i Almindelighed lige over for det af et enkelt æret Medlem under Nr. 30 stillede Endringsforslag udtale, at jeg for min Del agter at stemme imod det. Motiveringen kan jeg spare mig; thi det forekommer mig, at Motiveringen af § 53 er i Bemærkningerne til Lovforslaget givet saa fuldstændig, og fører med en saa stærk Konsekvens hen til de i Paragrafen givne Regler, at jeg for min Del ikke har Bidere at tilføje. Jeg tror nu overhovedet, at naar man vil stræbe saa stærkt hen til at faae indført, at Sager behandles